

ПРИСЛІВНИК ЯК ОЗНАКОВЕ СЛОВО У ПРЕДИКАТИВНІЙ ФУНКЦІЇ

У статті розглянуто особливості експлікації предикативними прислівниками семантики психічного та фізичного стану особи, фізичних явищ природи; з'ясовано синтаксичні параметри функціонування речень з прислівниковими предикатами.

Ключові слова: прислівник, предикат, ознакові слова, речення, предикативні прислівники.

Як відомо, слово є центральною одиницею мови. Входячи до синтаксичного ярусу мови, воно залишається єдиним цілим, сторони якого взаємопов'язані та взаємообумовлені.

Давньогрецький філософ Аристотель виділив три основні категорії, що охоплюють зв'язки реального світу: сутності, стани та відношення, які в логіко-лінгвістичній інтерпретації ототожнюються з предикатними знаками. Логічна сфера "стану речей" універсальна для всіх мов, але наповнюється реальним змістом лише в окремій мовній оболонці. Предикатні значення засвідчують тісний зв'язок мовних функцій і поняттєвих категорій, що знаходить своє вираження в лексичній, морфологічній і синтаксичній системах. У синтаксичній системі мови предикатні знаки виступають компонентами зі значеннями ознаки [6, 26].

Лінгвістичні праці останніх десятиріч з проблематики ознакових слів здебільшого спрямовані на розмежування предметних й ознакових слів (Н.Д.Арутюнова, Ф. С. Бацевич, Т. А. Космеда, С. Д. Кацнельсон, О.С.Кубрякова, М. В. Нікітін, А. А. Уфимцева, І. Р. Вихованець та інші) та з'ясування належності прислівника до певної лексичної категорії.

У статті поставлено за мету з'ясувати особливості вираження семантики предикативних прислівників як ознакових слів, їх функції у структурі речення.

Пріоритетними для вивчення ознакових і предметних слів вважаються семіологічний (А. А. Уфимцева), комунікативний (Н. Д. Арутюнова), ономасіологічний (О. С. Кубрякова) та семантичний (М. В. Нікітін, С.Д.Кацнельсон) підходи.

Протистояння частин мов лінгвісти ієрархізують на граматичній осі як два полюси: «центральне ознакове слово – периферійне ознакове слово». В українському мовознавстві запропоновано поділ частин мови на центральні (іменник, дієслово) та периферійні (прикметник, прислівник, числівник): «Дієслово, займаючи в реченні центральну позицію і виражаючи ... стан, вказує тим самим на первинну функцію ознакових слів, а прикметник і прислівник, поширюючись на периферійні позиції речення і виражаючи відповідно ознаку предмета ... і ознаку ознаки, стосуються вторинних функцій ознакових слів» [7,

121 – 122]. Функціонування периферійних ознакових частин мови пов'язане з основними частинами мови і є наслідком нейтралізації в останніх їхніх семантичних, синтаксичних і морфологічних ознак.

Традиційно прислівник кваліфікують як повнозначну незмінювану частину мови із загальним категорійним значенням непроцесуальної ознаки дії, стану та якості [23, 446- 447; 24, 295]. Але щодо семантичного та синтаксичного вивчення прислівника у мовознавців немає єдиної думки. Ще в античній граматиці панувало логічне визначення цієї категорії як слів, що виражають якість або обставину іншої якості чи дії [11]. Логічний характер такого визначення не задовольняв представників порівняльно-історичного мовознавства першої половини XIX століття. У середині XIX століття прислівник учені визначають як синтаксичну категорію. Притому К. С. Аксаков зауважує, що «прислівник не є частиною мови. Частина мови те, що отримало в слові особливу форму, особливий відділ; прислівник своєї особливої форми не має. Він виражає відношення, він уже є синтаксичним явищем» [1, 45]. Прислівником, на думку вченого, можуть бути різні частини мови, у різних відношеннях, вживаннях [1]. Синтаксичні функції прислівника завжди викликали суперечливі погляди, зокрема щодо визначення його місця серед інших частин мови.

Варто зазначити, що О. О. Потебня поглибив синтаксичну інтерпретацію прислівника, розглядаючи його як неузгоджену «ознаку ознаки» і визначивши «особливу його форму, властиву обставинним словам», та повернув прислівник у систему основних самостійних частин мови [19]. Концепція О.О.Потебні знайшла подальше обґрунтування та розвиток у граматиці теорії О.О. Шахматова та О. М. Пешковського. За словами О. М. Пешковського, у прислівниках зображені ознаки того, що висловлено у дієслові та прикметнику. Значення «ознаки ознаки», властиве прислівнику, виражається морфологічно, але більшою мірою – синтаксичним уживанням. За словами вченого, «прислівник відрізняється від решта частин мови тим, що у ньому значне місце займають безформні слова, які можна назвати синтаксичними прислівниками» [18, 99].

Академік О.О. Шахматов у праці «Синтаксис русского языка» розширює обсяг поняття прислівника, зазначивши, що прислівник займає центральне місце у системі частин мови. «Прислівник може бути визначено, по-перше, як абстрактна назва ознаки та відношення в їх поєднанні з іншими ознаками. Звідси тісний зв'язок прислівника з іншими частинами мови, перехід їх у прислівники, їхня адвербіалізація» [18, 94].

У подальшому це положення розвинули дослідники російської мови. А.П.Ріфтін зазначив, що «спочатку дія та стан, які виражено в дієслові, не мислилися абстрактно, але завжди включали в себе певну характеристику, виступаючи з цією характеристикою як одне поняття [21, 52]. Те що у нас тепер виражено прислівником, входило як складова частина у семантику самої дії або стану [21, 52]. Але потім, «характеристика дії або стану виділяється з семантики дієслова та виражається особливим словом» [21, 52]. Дієслово

отримує можливість уживатися з багатьма характеристиками. Так виникає прислівник як чисто синтаксична категорія. «Синтаксична форма передую морфологічній», але потім розвиваються засоби морфологічного вираження категорії прислівника. На думку А. П. Рафтіна, аналіз прислівників, що морфологічно оформились у різних типах мов доводить, що прислівники виникли з імені у непрямих відмінках, рідко у прямому [21]. Тим часом «давні прислівники являють морфологічно не оформлені придієслівні частки з просторовим значенням, що конкретизують дію дієслова» [21, 52]. В.В.Виноградов стверджує, що перехід додатка в обставину є головним шляхом творення прислівника з іменника або субстантивованих слів [10].

Обставинну функцію вчені розуміють як семантичну характеристику дієслова, прикметника, прислівника, рідко – іменника, яка виступає одночасно й як синтаксичні відношення, хоча В. В. Виноградов вважає, що у прислівника як обставини на першому місці є граматичне значення відношення. Саме у зв'язку з цим змінюється також лексичний зміст прислівників, які випадають із системи іменного відмінювання та набувають значення незмінного слова [10].

Адвербіальна система слов'янських мов має складну багаторівневу організацію. Механізми структурування та функціонування цієї системи зумовлюють, з одного боку, зовнішню упорядкованість одиниць, їхній формальний та семантичний паралелізм, а з іншого боку – різноманітний прояв асиметричності елементів системи як на поверхневому, так й на глибинному рівнях.

Сучасні українські лінгвісти (І. Р. Вихованець, К. Г. Городенська) вважають, що прислівник не має свого специфічного лексичного значення [2, 243]. На думку І. Р. Вихованця, лексичне значення прислівника базується на лексичному значенні прикметника, дієслова та іменника, що виступають у прислівниковій синтагматичній позиції. Лексичні значення статичної ознаки, процесу і предмета ставляться у синтагматичний зв'язок з предикатом, внаслідок чого виконують функцію ознаки ознаки, функцію означення до класу предикатів. У зв'язку з цим, вчений робить висновок, що і в периферійній позиції ці лексичні значення, потрапивши у синтагматичний зв'язок і семантико-синтаксичні відношення з предикатом, стають причиною виникнення категорійного значення прислівника – значення ознаки ознаки. Тому у прислівників – дериватів від прикметників, дієслів та іменників – немає власного лексичного значення [2, 243].

Прислівник має складну природу, яка виражається в його регулярних функціональних зв'язках з різними категоріями слів, визначає можливість його розгляду на перетині різних граматичних площин – як члена функціонально-омонімної парадигми, як елемента функціонально-семантичного поля, як носія синтаксичного дериваційного значення, як компонента диктального або модусного плану висловлення.

Загальнокатегорійна ознакова семантика у прислівника має зв'язаний характер, оскільки реалізується тільки в сукупності з іншими категорійними

значеннями. На думку вчених, прислівники вживаються для вираження ознаки іншої ознаки – динамічної дієслівної і статичної прикметникової. Ознака прислівника – це відображення відношень двох ознакових слів. Серед них виділяються атрибутивні, просторові, часові, причинові та інші відношення: *виразно* говорити, *разом* працювати [2, 243]. Отже, прислівникова класема постає як ознака предиката або атрибута предмета. Прислівник призначений для опосередкованої експлікації ознаки предмета. Синкретизм синтаксичного значення прислівників С. Я. Єрмоленко пояснює близькістю ономазіологічних характеристик прикметника і прислівника: «Особливість прислівника як ознаки полягає в тому, що він формально стосується дієслівної ознаки, а семантично характеризує, називає ознаку особи» [12, 19]. Про близькість прислівникових і прикметникових слів писав також французький дослідник А. Сеше. Прислівник, на думку вченого, виконує щодо дієслова ту саму функцію, що і прикметник у стосунку до іменника, він вказує на якість процесу: «Загальне поняття процесу *courir* "бігти" поділяється на кілька часткових понять за допомогою таких означень, як *lentement, rapidement, viviment, habilement, gauchement, lourdement* "повільно, швидко, жваво, спритно, незграбно, важко, легко" тощо. За заміни дієслова іменником *la course* "біг" з'являється стільки ж прикметників-означень: *course, lente, rapide, vivi, habile тощо*" [22, 63]. І.Р.Вихованець, розглядаючи українські прислівники *прямо (дивився), натхненно (творив ходу)* у переліку вторинних предикатних синтаксем атрибутивного типу, наголошує, що вони виражають ознаку іншої ознаки і відтворюють приіменникову модель у віддієслівній залежності [4, 141].

Загальнокатегорійне значення прислівника представлене синтаксично – основною та обов'язковою синтаксичною характеристикою прислівникових лексем є можливість виконання функції їх в якості непередикативного визначника предикативного або атрибутивного компонента речення, завдяки чому забезпечується єдність прислівників як частиномовного класу.

За І. Р. Вихованцем, прислівник ґрунтується на чотирьох повнозначних частинах мови – прикметникові, дієслові, числівникові та іменникові, виражає ознаку іншої ознаки, вживається в структурі речення в позиції другорядного члена речення, для якої характерна безкатегорійність та незмінність [4, 299]. Найважливішою ознакою прислівника, на думку вченого, є його семантика, яка базується на синтаксичному функціонуванні. Його специфічні синтаксичні функції та синтаксичні позиції спричиняють модифікаційні процеси в категорійній парадигмі. Найпоказовішою серед них є предикатна функція прислівника в семантико-синтаксичній структурі речення для реалізації грами предиката стану.

«Функція предикатора – найвища в ієрархії синтаксичних ролей лексичних одиниць: він становить основу моделі мовного відображення позамовної ситуації, відкриваючи завдяки своїй семантиці функціональні позиції для учасників дій і станів» [20, 147].

Прислівниковий складений присудок у сучасному синтаксисі виділяють непослідовно: в одних граматичних описах української мови його

виокремлюють [15, 498; 5, 71 – 73], в інших – ні [13, 150 – 154]. Відома також позиція дослідників, які визнають використання прислівника в ролі основної частини складеного присудка, але кваліфікують такий присудок як іменний. Прислівник у цій ролі вживається обмеженіше, ніж іменні частини мови. Це спричинено тим, як вважає К. Г. Городенська, що прислівники є невідмінюваними словами. Саме тому граматичне «одієслівлювання» прислівників за допомогою зв'язкових компонентів має свою специфіку, суть якої полягає насамперед у тому, що невідмінювана прислівникова частина не може зумовлювати форму дієслівної власне- чи невласне-зв'язки [9, 110].

Відприслівникові деривати, на думку багатьох лінгвістів, формують змістове ядро предикатів із семантикою стану. Такі концепції ґрунтуються на самій природі морфологічних одиниць, оскільки вони є типовими виразниками власне-стану. Між тим, слова категорії стану (за іншими поглядами, предикативні прислівники, безособово-предикативні слова, присудкові слова) відтворюють статичну, неконтрольовану, позбавлену динаміки та розвитку ситуацію, у якій хто- або що-небудь перебуває, переважає певний стан. Цю ситуацію зумовлюють певні обставини, вона є наслідком певних дій і спрямована на істоту, здебільшого людину [14]. Предикатами стану є незмінні форми, які називаються словами категорії стану (предикативними прислівниками, «незмінними присудковими словами», предикативами). Їхня семантика формується на основі синтаксичних функцій. Об'єднуючись за морфологічною ознакою незмінності, вони утворюють різні лексико-семантичні групи, виконуючи ролі обставин або предиката односкладних речень. Тому прислівники, які виконують функції предиката можна виділити в окремий лексико-граматичний клас як слова категорії стану. За М.В.Мірченком, у семантико-синтаксичній структурі речення предикативні прислівники, у яких відсутні форми словозміни, зумовлюють аналітичні форми часу та способу, що виражають напівморфемі типу **ставати, робитися**, або аналітична морфема зв'язка **бути** [17, 132] *В Аргентині стало холодно і випав сніг (З газети). Під час виступу ушавленого Рішара Бона було холодно і вошко.(З газети).* У традиційному синтаксисі зв'язковим компонентом складеного присудка вважали дієслівну зв'язку, або дієслово-зв'язку, позбавлену лексичного значення і вживану для вираження граматичних дієслівних категорій часу та способу [16, 28]. Зв'язка **бути** може виступати як нульова: *Українцям сумно, але не соромно (про футбол) (З газети). Дуже мені легко. Дуже мені трудно (Ліна Костенко).*). А також вона може реалізуватися формами минулого і майбутнього часів індикатива та формами способів дії: *Хай буде світло, спогадом предивним (Ліна Костенко). Вранці 30 вересня я і мої колеги були приємно вражені: вхід до школи буквально заблокували дві шеренги 11-класників, а в приміщенні вчителів зустрічали 9-класники (З газети). А знаєш? - було б непогано Раптово тебе зустріти (О. Іващенко).*

Зв'язки надають присудковим прислівникам визначальних дієслівних граматичних категорій часу і способу, а також інших дієслівних категорій, оскільки вони не можуть самостійно виражати ці граматичні категорії дієслова. На цій підставі зроблено висновок про граматичну спеціалізацію зв'язкового

компонента у структурі іменного та прислівникового складеного присудка двоскладного речення і складеного головного члена односкладного речення [7].

З семантичного погляду прислівникові предикати можуть вказувати на:

- психічно-емоційний стан суб'єкта: *Денис не заходив до Романа. Йому було ніяково заходити до тієї хати, де од його одиурались, не прийняли за зятя* (І. Нечуй-Левицький); *Нам було радісно і приємно* (Ліна Костенко); *Хай буде гірко. Спогадом про Вас. Хай буде світло, спогадом предивним* (Ліна Костенко); *Важко належати до такого народу. Почуваюся препогано, нерви роздритані* (Ліна Костенко);

- стан суб'єкта, як результат емоційного настрою: *Сумно жити не кохавши, Сумно жити й покохавши* (Анакреонт); *А вже світає. Сумно, сумно, сумно благословляється на світ* (Ліна Костенко);

-фізичний стан суб'єкта, як результат його життєвої діяльності: *І не абияк жити, а жити добре, достойно* (Ліна Костенко);

-характеристику зовнішнього вигляду суб'єкта, як результат внутрішнього стану суб'єкта: *В очах у тебе синьо і широко* (Григорій Чубай);

- характеристику внутрішнього стану суб'єкта: *Триматись вільно й незалежно, Перемовчати: хто кого. І так беззахисно й безмежно Чекати голосу твого* (Ліна Костенко); *Хай буде легко. Дотиком пера. Хай буде вічно. Спомином пресвітлим* (Ліна Костенко);

- фізичний стан людини: *Незабаром заїде сонце за гори, — перервав він зворушено тишину і швидким рухом прогорнув із чола волосся набік. Йому стало гаряче.* (Ольга Кобилянська);

- інтенсивність фізичної діяльності об'єкта: *Все тихше й тихше... Сурми вже не грають... Шум даленіє... Дзвони завмирають...* (Ліна Костенко);

- стан внутрішнього оцінки: *Навіть почали писати сукупно: російський і український. На перший погляд так просто. А якщо вдуматись?* (Ліна Костенко);

- інтенсивність ознаки іншої ознаки: *Але народ у нас витривалий, привчений завжди терпіти щось в ім'я чогось, — головне, щоб не було гірше* (Ліна Костенко);

- ознаку актуальності певних подій:— *Дисертація у неї про Гоголя. Герменевтика історичних детермінацій творчості Гоголя. Профетичний дискурс. Актуально. Бо тепер часто дискутують — російський він письменник чи український?* (Ліна Костенко); *Та й цікаво ж, як людство входить у Міленіум. І я разом з ним* (Ліна Костенко).

- фізичний стан природи: *Кайдаш з жінкою ввійшов у Довбишів двір. Надворі було гаряче, як літом* (І. Нечуй-Левицький). *Надворі було ясно. Об гарячі*

жерстяні дахи торохкали каштани, підплигували, як на жаровні, і падали на бруківку (Григір Тютюнник).

Проаналізовані предикативні прислівники можуть уживатися як самостійно, пов'язуючись із зв'язкою, рідко – з інфінітивом у ролі зв'язки. Їхня функція змінює характер (від пасивної до активної) і напрям сполучуваності прислівників на о-, е-: вони набувають здатності поширюватися компонентами, переважно іменниками в різних відмінкових формах, зокрема в позиції суб'єктних, об'єктних, адресатних, інструментальних, локативних синтаксем. Попри те, вчені їх кваліфікують як одномісні предикати з лівобічним суб'єктним актантом, який презентується іменником з конкретним значенням: **Вогник** далеко в степу (Григір Тютюнник); іменником, що позначає назву особи: *Він не давав Лаврінові грошей до рук, і Лаврінові стало важко покорятись дразливому та лайливому батькові (І. Нечуй-Левицький)* (такі предикати відкривають одну суб'єктну позицію, формою реалізації якої виступає давальний безприйменниковий відмінок); займенником: **Все** було чудово, **все** було святково. **Нам** там стало сумно і ми вирішили створити свою справу (З газети); *Це* – сумно; інфінітивом: **Жити** завжди цікаво; прислівником: **Зелено** – це свіжо, духмяно, ошатно (приклад К. Г. Городенської).

За К.Г. Городенською, невластне-предикативні прислівники формують предикативне ядро з підметами відмінної категорійної належності [9]. Інший погляд у В. В. Богданова та М. В. Всеволодової на ці синтаксеми. Вони називають їх дескриптивами – компонентами суб'єктного типу, які характеризують «семантему аргумента як носія властивості, вираженої предикатом» [3, 11; 8, 143]. На думку В. І. Кононенка різноманітні погляди на предикатно-суб'єктні комплекси таких речень засвідчує їхню неоднорідність. Іменникові суб'єктні синтаксеми (назви істот і неістот) зазвичай взаємодіють із предикатами часової та просторової локалізації, займенникові – з предикатами кожного з різновидів, прислівникові й інфінітивні – в основному з компонентами оцінної семантики [20, 151].

Отже, предикативна функція прислівникового предиката, словотвірно співвідносних із прикметниками, забезпечують прислівнику універсальність у відображенні дійсності, здатність багатогранно характеризувати не тільки суб'єкт дії, його ознаку, саму дію, але й опосередковано – інші актанти.

Адвербіалізація ознаки супроводжується не тільки внесенням динаміки та психологізму у висловлювання, але й збільшенням змістового обсягу прислівника у порівнянні з основою мотиватора (прикметника) за рахунок розширення асоціативних зв'язків.

ЛІТЕРАТУРА

1. Аксаков К. С. и Аксаков И. С. Избранные труды / К. С. Аксаков, И. С. Аксаков / [Сост., авторы вступ. ст. и коммент. А. А. Ширинянц, А. В. Мыркова, Е. Б. Фурсова]. — М. : Российская политическая энциклопедия (РОССПЭН), 2010. — 888с.

2. Безпояско О. К., Городенська К. Г., Русанівський В. М. Граматика української мови. Морфологія / О. К. Безпояско, К. Г. Городенська, В. М. Русанівський. Підручник. – К. : Либідь, 1993. – 336 с.
3. Богданов В. В. Семантико-синтаксическая организация предложения / В. В. Богданов. – Л. : Изд-во Ленинградского ун-та, 1977. – 204с.
4. Вихованець І.Р. Граматика української мови. Синтаксис./ І. Р. Вихованець. – К.: Либідь, 1993. – 368с.
5. Вихованець І.Р. Нариси з функціонального синтаксису української мови / І.Р.Вихованець. – К. : Наук. думка, 1992. – 222 с.
6. Вихованець І. Р. Семантико-синтаксична структура речення [Текст] / І. Р.Вихованець, К. Г. Городенська, В. М. Русанівський. – К. : Наук. думка, 1983. – 219 с.
7. Вихованець І. Р. Теоретична морфологія української мови: Академ. граматики укр. Мови [Текст] / І. Р. Вихованець, К. Г. Городенська ; за ред. І. Р. Вихованця. – К. : Унів. Вид-во «Пульсари», 2004. – 400с.
8. Всеволодова М. В. Теория функционально-коммуникативного синтаксиса: фрагмент прикладной (педагогической) модели языка / М. В. Всеволодова. Учебник. – М. : Изд-во МГУ, 2000. – 502с.
9. Городенська К. Г. Дери́вація синтаксичних одиниць / К. Г. Городенська. – К. : Наукова думка, 1991. – 191 с.
10. Грамматика русского языка. В 2-х т. – М.: Изд-во АН СССР, 1952–1960.
11. Грунский Н.К. Очерки по истории разработки синтаксиса славянских языков / Н.К.Грунский. – Т.1, В.1-2. СПб. Сенатская Типография., 1911. – 169с.
12. Єрмоленко С. Я. Семантичний аспект дослідження синтаксису і проблеми стилістики / С. Я. Єрмоленко // Мовознавство, 1981. – № 1. – С.18 – 25.
13. Загнітко А. П. Теоретична грамати́ка української мови. Синтаксис: Монографія / А.П. Загнітко. – Донецьк: ДонНУ, 2001. – 662 с.
14. Кавера Н. В. Семантична типологія предикатів стану [Електронний ресурс] : автореф. дис. ... канд. філол. наук : спец. 10.02.01 / Кавера Наталія Вікторівна; Національна академія наук України. Ін-т укр. мови. – К., 2008. – 25 с.
15. Кулик Б. М. Курс сучасної української літературної мови. Ч.ІІ. Синтаксис / Б.М.Кулик. – К.: Рад. школа,1961. – 288 с.
16. Курс сучасної української літературної мови / За ред. Л. А. Булаховського. – К.: Рад. школа, 1951. – Т.ІІ. Синтаксис. – 408 с.
17. Мірченко М. В. Структура синтаксичних категорій / М. В. Мірченко. – Луцьк : Вежа, 2001. – 340 с.
18. Пешковский А. М. Русский синтаксис в научном освещении / А. М. Пешковский. – М.: Языки славянской культуры, 2001. - 544 с.
19. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике /А. А. Потебня . Т. I – II. – М. : Учпедгиз, 1958. – 536 с.
20. Предикат у структурі речення : монографія / за ред. акад. НАПН України В.І.Кононенка. – Київ ; Іванофранківськ ; Варшава, 2010. – 408с.
21. Рифтин А. П. Об образовании наречий / А. П. Рифтин // Ученые записки Ленингр. гос. ун-та: Сер. филол. наук. 1940. – Вып. 6. – С. 51 – 56.
22. Сеше Альбер. Очерк логической структуры предложения / Альбер Сеше. – М.: Едиториал УРСС, 2003. – 224 с.
23. Сучасна українська літературна мова / За ред. А. П. Грищенка. – К.: «Вища школа», 1997. – 493 с.
24. Сучасна українська літературна мова: Підручник / За ред. М. Я. Плющ. – К.: «Вища школа», 2003. – 430 с.
25. Шахматов А. А. Синтаксис русского языка /А. А. Шахматов. – М.: Эдиториал УРСС, 2001. — 624 с.

The article examined peculiarities of explication by predicative adverbs semantics of mental and physical condition of the person, physical phenomena of nature; the syntactic operation parameters of sentences with adverbial predicates are analyzed.

Keywords: adverb, predicate, attribute words, sentences, predicate adverbs.

В статье рассматриваются особенности экспликации предикативными наречиями семантики психического и физического состояния субъекта, физических явлений природы; определены синтаксические параметры функционирования предложений с предикативными наречиями.

Ключевые слова: наречие, предикат, признаковые слова, предложения, предикативные наречия.

Міжнародна наукова конференція

«Лінгвістичні і лінгводидактичні аспекти функціонування української мови в Україні та за кордоном», присвячена 110-ій річниці від дня народження А. П. Медушевського

11-12 жовтня 2012 року

АНКЕТА УЧАСНИКА

(позиції 1-12: заповнити, позиції 13-20: відзначити необхідне)

1. Прізвище Мединська
2. Ім'я Наталія
3. По батькові Миколаївна
4. Науковий ступінь кандидат філологічних наук
5. Вчене звання доцент
6. Місце роботи Міжнародний економіко-гуманітарний університет ім. Степана Дем'янчука.
7. Посада завідувач кафедри української мови та методик викладання
Коло наукових інтересів (обраний напрям) Проблеми граматики української мови: функціональний і комунікативний аспекти.
8. _____.
Назва доповіді ПРИСЛІВНИК ЯК ОЗНАКОВЕ СЛОВО У ПРЕДИКАТИВНІЙ ФУНКЦІЇ
9. _____.
10. Адреса для листування _____.
11. Контактні телефони _____.
12. E-mail _____.
13. З персональним запрошенням _____.
14. Без персонального запрошення _____.
15. Із замовленням гуртожитку _____.
16. З обов'язковою пересилкою програми конференції /збірника статей _____.

17. Очна / заочна участь_____.
18. Участь тільки у секційному засіданні_____.
19. Дводенне перебування_____.
20. Форма участі (необхідне підкреслити):
- доповідь з публікацією наукової статті_____.
 - доповідь без публікації наукової статті_____.

публікація наукової статті без доповіді